

Ha meg tudnám mozdítani a fejemet, és oldalra nézhetnék, az óriási előrehaladás lenne az életemben, rögtön teljesíteném azt, amit erre a napra terveztem, igen, az érne valamit ez után a pokoli émelygés után. Ejtőernyős érezheti magát így, amikor belezuhan egy focipályányi felhőbe, az pedig nem engedi tovább a föld felé, hanem orrába-fülébe tapasztja makacs, rosszízű habját, és többé nem egy zuhanó ember, hanem egy rosszul összerakott játék egy roskadozó óvoda szüette fapalcán. Az erőlködésbe belefáradva, ecetízű csöppeket szemhéjam alól kisajtolva is csak a mennyezetet látom, ráadásul ronda okkersárgának, holott biztos vagyok benne, hogy sehol sem mázolja ilyen színűre a plafont, hacsak egy nyero lapokból összerakott ügyvédi irodában nem, ahol minden a titkárnő mélyen kivágott lila blúzával harmonizál. Eddig csak a légzésemre figyeltem, most már valami áramok is szaladgálnak a fejemben, amelyek annyiban hasonlítanak gondolatra, hogy van elejük és végük, a közepük meg akár az olvadó sajtदारabka. Igen, ez a kívánságom: szeretnék oldalra pillantani, de az a baleset sziklálkkal pakolta tele a fejem, és amíg azok onnét ki nem takarodnak, marad a csend és a méla unalom.

Arra még tisztán emlékszem, mekkora sikerünk volt az új dallal, és arra külön büszke vagyok, hogy a banda ezt nekem köszönheti. Rögtön a feloszlás után írtam, és kerek tíz évig rejtettem a fiókban. Pontosabban a saját agyamban és a gépek memóriájában, évente újrhangszereltem, a szöveget szinte szavanként szültem, gyűjtögetve a bátorságot a nagy visszatérésre. Aztán a szerzemény akkorát robbant, mintha az Etna tört volna ki a közelünkben, izzott a kezemben a jó öreg négyhúros, Bandi nagyon jól szólózott, és elismerően biccentett felém, amikor a közönség az első döbbenet után levakarta a dobhártyákra száradt csendet. A hirtelen jött szeretet váratlan volt, és felemelő, katapultált bennünket a rozsdás hasú esőfelhőkig, hogy aztán a nyálkás úttest egyen pontot mindezek végére.

Arról, hogy hazafelé a koncertről karamboloztunk volna, semmi emlékem sincs, csak arra emlékszem tisztán, hogy megittunk pár üveg pezsgőt, de a sofőr, a Bekecs nem ivott semmit, és mi se maradhattunk reggelig, mert Kövinek másnap korán ébresztőt készült szólózni az órája, és a Laca is amondó volt, hogy halasszuk el egy héttel az ünneplést, mert most gyógyszert szed, és egy fél pohárnál többet nem vállal be buborékból. Arra emlékszem, hogy Bandi a zsinórok miatt volt oda, meg a hangfalait féltette, de míg a rakodásnál egyik kezével az értékes felszerelést tapogatta, a másikkal boldogan fogadta a gratulációkat.

Földrengés volt vagy az ócska plafon zuhant ránk az elképesztő hangerő miatt? Most elképzelhető, hogy mosolygok, főleg ha arra gondolok, hogy most már nincs akadálya egy válogatásalbumnak, és így a többiek is kénytelenek lesznek beleegyezni a turnéba, amiről eddig a megszokott, kényelmes, papucsos-családapás viszonyaikra hivatkozva hallani sem akartak.

– Maga is volt a koncerten, doktor úr?

Ajtó nyikordult, valakik bejöttek, de én csak a plafont látom, a gyönyörű okkersárga plafont, ami azóta szürkének tűnik, nem, nem lehet szürke, valószínűleg az átélt trauma miatt van az egész, hogy amit látok vagy hallok, arról később kiderül,

hogy másmilyen. De most tisztán hallom az üvegszekrény csikordulását, fém koppan fémhez, a nővérke babrál a tálcákkal, és hogy az orvos mit csinálhat közben, arról árva fogalmam sincs, igaz, a szuszogását mintha hallanám, én úgy képzelem el magamban, hogy leült a székre és a szemüvegét törölgeti elmélázva.

– Voltam, Ibike, régmúlt fiatalságomra emlékeztem ez a banda.

– Ugyan már, doktor úr – nevet a nővérke, és az édes csilingelés puhán kitapétazza a szobát. – Ön még mindig nagyon fiatal.

– Magának is tetszik az új dal, Ibike? Tudja, az a szerelmes... Nagy sláger lett pillanatok alatt. Mi is a címe?

Ibike nem válaszol azonnal, én meg nagyon nyelek, mert azt hiszem, a mi koncertünkről beszélgetnek, a mi dalunkról, és az egyetlen hasznavehető érzékszervemet most erre a beszélgetésre hegyezem ki. Szövetek suhognak, nem tudom értelmezni, mi történhet, talán a nővérke új abroszt tesz az asztalra, esetleg letörli valamivel. Most valamit egymásra rak, aztán valamit kicsomagol, erőscukorka illata birizgálja az orrcimpámat. Visszatért a szaglásom is, úgy látszik, de nincs időm efelett örvendezni, mert az orvos köhint, hallani, ahogy nyikorog a cipője, mintha lábujjhegyre állna, vagy ilyesmi, mindenesetre most meg finom parfümillat csapja meg az orrom, máris folytatódik a párbeszéd, még hozzá viharos gyorsasággal, éppen csak felfogom a szavak jelentését ilyen sebességnél, beleszédülök, jobban, mint ők.

– Ölelj át. Úgy értem, ez a dal címe.

– Én engedelmeskedem, Ibike.

– No de doktor úr...

– De hiszen már olyan régen...

– Ne most...

– Nem bírok már tovább várni...

– Pedig aki türelmes...

– Az nem én vagyok...

– Látom, érzem.

Puha cuppanások, alig hallható ruhasusogás. Talán egy zseb nyomul egy másik zsebhez, és a két szív hallhatatlanul halk dobogása most úgy hallatszik, mintha kalapáccsal verné valaki egy pléhvödör oldalát. Micsoda dalszöveget tudnék most írni!

– Ölelj át...

– Nagyon jó dal. Remélem, most, hogy újra összeálltak, folytatják együtt...

– Egy új album se lenne rossz.

– Én csak arra a nagy... lemezre tudok, gondolni, Ibike. Esküszöm, hogy amikor először megláttam, én... én...

– Ne beszélj, buta...

Beszélj, beszélj, gondolom én, mert nagyon jólesik hallani, ha a szerzeményemet dicsérik, én most már biztos vagyok benne, hogy ha felépülök, egy egész nagy-lemeznyi dalt írok majd.

Aztán hirtelen csend lesz.

– Biztosan nem hall semmit?

– Azt nem tudom, de a fejét nem tudja megmozdítani.

– Micsoda szerencsétlenség...

Meghiszem azt, és most minden erőmet összeszedem, hogy feljűk nézzek, vagy csak egy mosolyszerű akármivel a tudtukra adjam, hogy ébren vagyok, élek, lobog bennem a tűz, hallom űket és nagyon hálás vagyok, no nem azért, amit csinálnak, hanem hogy eljűttek a koncertre és ezzel is gyorsítják felépűlésemet.

– A bánya veszélyes űzem, sajnós...

– Még napjainkban is, pedig...

Ismét az a furcsa szuszogás. És mirűl beszélnek ezek?

– Mi történt veled?

– Rászakadt a tárna a szerencsétlenre.

– Felépűl?

No most álljon meg itten a nagy, nemzeti koszorűs nászmenet! Kirűl beszélnek ezek? Van még beteg a szobában rajtam kívűl? Vagy pedig... Ha legalább meg tudnám mozdítani a fejem, és oldalra nézhetnék, az óriási elűrehaladás lenne máris, mert pokoli gyanűm támadt. A plafon feketévé változott felettem, de olyan éjfeketévé, mint odalenn a szén. Vagy fekete volt eddig is? Hallom, ahogy a bányalift csikorodul. Érzem a betűrű víz ízét a számban. Hallom Bekecs, Laca és Bandi halálsikolyát. Aztán átölelem a talpfát, és visz a fojtó áradás, visz valahová lefelé.

Rockzenész érezheti így magát, amikor felrobban mellette a hangfal, ő pedig tűk sűketen, s a reflektoroktól félíg vakon szorítja, tapogatja a hullámzó, örvénylű, lűktetű muzsikát.

Szente Műnika: Imádkozva